

New York Timesi bestsellerite autor

CARLA NEGGERS

Esimene raamat

KÜLM AHELIK

**Kirjastuselt Ersen ilmunud
Carla Neggersi raamatud:**

Lesk
Lihvi ja põgene
Heidik

***

sari SWIFTI JÕEORU ROMAAN

Kaotatud suve saladused

See öö Ohaka teel

Siidrioja

Kajajärv

Kevad Samblamäel

Võõrastemaja Punane Ristik

Jõulud Knights Bridge'is

sari COLD RIDGE

Külm ahelik

New York Timesi bestsellerite autor

CARLA NEGGERS

KÜLM AHELIK

Esimene raamat

Inglise keelest tõlkinud Mikk Pajuste

ERSEN

Carla Neggers
Cold Ridge
2003

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga.

Kaane kujundus pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Evelin Piip
Korrektor Inna Viires

© 2003 by Carla Neggers
© 2017 Kirjastus ERSEN

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

M12339117
ISBN 978-9949-82-147-1

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest www.ersen.ee

Fran Garfunkelile

Proloog

Carine Winter pakkis seljakotti peamise, mida matkal vaja, ja oma uue digikaamera, ning suundus metsa, linnast kirdesse jäävale lainjale maa-alale, kus kunagi olid olnud piimafarmid. Ta ei läinud üles mäeharjale. Orus oli vähese tuulega ere ja selge novembripäev, sooja oli kümne kraadi ringis, aga üleval Cold Ridge'il oli temperatuur allpool nulli, tuul oli puhanguti kaks-kümmend meetrit sekundis ja mäeaheliku nugaterav graniidist selgroog oli juba lume ning jääga kaetud.

Kui ta oli kolmeaastane, olid tema vanemad novembrikuus Cold Ridge'ile matkama läinud ja seal üleval surnud. Samal nädalal kolmkümmend aastat tagasi, aga Carine mäletas seda veel.

Tema onu Gus oli kuulunud otsingurühma, mis tolle vanema venna ja vennanaise leidis. Ta oli ise alles kahekümnene, polnud veel aastatki Vietnamist tagasi, aga ta oli võtnud Carine'i ja tema vanema õe ning venna enda kasvatada. Antonia oli siis ainult viiene, Nate seitsmeaastane.

Jah, mõtles Carine üle kivimüüri ronides, ta mäletas neist kohutavatest päevadest nii palju, ehkki ta oli olnud liiga noor, et päriselt aru saada, mis juhtunud oli. Gus oli järgmisel kevadel

pärast õnnetust tema ja tema venna ning õe üles ahelikule viinud. Cold Ridge kõrgus ähvardavalt New Hampshire'i oru põhjapoolse otsa ja nende väikese samanimelise kodulinna kohal. Gus ütles, et nad ei tohi seda karta. Gusi vend oli olnud tuletõrjuja, tema vennanaine oli bioloogiaõpetaja, mõlemad kirglikud matkajad. Nad polnud hooletud ega kogenematud. Oru inimesed rääkisid ikka veel nende surmast. Vahet pole, et ilmannustused olid nüüd täpsemad, matkariided ja varustus kõrgtehnoloogilisem – kui Cold Ridge sai hakkama Harry ja Jill Winteri tapmisega, võib see tappa kelle tahes.

Carine ootas, kuni ta oli jõudnud sügavale metsa, enne kui digikaamera välja võttis. Ta ei olnud veel kindel, kas kaamera meeldib talle. Aga ta ei suutnud täna tõsiselt fotografeerimisele keskenduda. Naise mõtted kaldusid tagasi mälestustele, poolikutele kujutuspiltidele tema vanematest, kahmasid kõigest, millest suutsid.

Gus, kellest oli saanud üks kõige lugupeetumaid rõivakaupmehi ja matkajuhte White Mountainsis, ei kiidaks heaks, et ta üksi matkama läks. See oli risk, mida ta endale lubas, ainus turvareegel, mida ta endal murda lubas.

Ta oli vallutanud kõik nelikümmend kaheksa White Mountainsi ühest kilomeetrist kõrgemat tippu. Seitse neist olid üle poolteise kilomeetri kõrged – Washington, Adams, Jefferson, Monroe, Madison, Lafayette ja Lincoln. 1916 meetri kõrgune Washingtoni tipp oli kõrgeim ja ka kuulsaim, see oli tuntud äärmiselt raskete tingimuste poolest, need olid terves maailmas ühed hullemad. Igal aastaajal võis juhtuda, et matkajad peavad selle paljal graniidist tipul seisma vastamisi tormitugevuste tuultega – Carine oli pidanud. Ilmastiku tõttu ei kasvanud White Mountainsis puud nii kõrgel kui läänes, puudepiir jäi üldiselt umbes 1400 meetri kõrgusele.

Räägiti, et abenakid, kohaliku indiaanihõimu esindajad, pidasid kõrgemaid mägesid pühaks ega roninud kunagi nende tippudesse. Carine ei teadnud, kas see vastas tõe, aga ta oli valmis seda uskuma.

Suurem osa Cold Ridge'i rajast oli kõrgemal kui 1200 meetrit ja jättis matkajad puudepiirist kõrgemal valitsevate tingimuste kätte pikemaks ajaks, kui nad oleks pidanud viibima juhul, kui ronivad ainult ühe üksiku mäe tippu ja alla tagasi.

Aga täna leppis Carine endistel põllumaadel laiuva metsaga. Gus oli teda hoiatanud, et ta ei satuks Bobby Pouleti, karmidesse oludesse kolinud veidriku, kellele kuulusid mõned aakrid metsa kirdeservas, silma alla. Tegemist oli legendaarse ekstsentrikuga, kes oli ähvardanud maha lasta igaihe, kes söandab tungida tema maadele.

Carine pildistas kaljusid ja tumepunaseid tammelehti, vett, mis kitsas sängis kividel vahutas, tsuugasid, maha kukkunud, mädanevat jalakat ja mahajäetud roostes korstnaga jahipunkrit. Maa kuulus puidufirmale, mis rakendas õnneks matkajate suhtes *laissez-faire'* - sekkumatus suhtumist.

Ta peaaegu ei märganudki öökulli.

See oli hiigelsuur metskakk, kes istus liikumatult nagu kivi-kuju, tema neutraalsed värvid sulandusid novembri peamiselt hallidesse toonidesse, kui ta kõrgel raagus pöögi oksal istus.

Enne kui Carine jõudis kaamera tõsta, sööstis kakk oma oksalt minema ja lendas madalas kaares üle tema pea ning kadus vaateväljast.

Ta ohkas. Ta oli röövlindudest tehtud fotodega auhindu võitnud – ta oleks väga tahtnud sellest öökullist korralikku pilti saada. Teisest küljest ei olnud ta kindel, et tema digikaamera on ülesande kõrgusel.

Vali pauk purustas üksildase jääraaku vaikuse.

Carine viskus kõhuli maha enne, kui jõudis mõista, mis heli see oli.

Püssipauk.

Kaamera oli tal käest lennanud ja maandunud kuivanud lehtedesse poole meetri kaugusel tema väljasirutatud käest. Tema seljakott oli tal seljas. Ja tema süda peksles ning kurgus nõõris.

Neetud, mõtles ta. Kui lähedal see oli?

Need pidid olema jahimehed. Mitte vastutustundlikud jahimehed. Hullumeelsed jahimehed – tõprad, kes ei taibanud, mida nad teevad. Tulistada talle nii lähedal? Mida nad mõtlesid? Kas nad ei näinud teda? Ta oli oma villasele jakile ereoranži vesti peale tõmmanud. Ta teadis, et oli hirvede küttimeise hooaeg, aga see oli esimene kord, kui jahimees oli tema läheduses tulistanud.

„Hei!“ ta tõstis karjumiseks pead, aga jäi kõhuli niiskele maapinnale, kõdunevate langenud lehtede sisse. „Lõpetage ära! Siin on inimesi!“

Nagu vastuseks kõlas kolm kiiret kõrvulukustavat pauku tema pea kohal. Kuulid vuhisesid mööda, peaaegu vilisedes. Üks neist tabas tamme paari meetri kaugusel temast paremal.

Kas need tüübid olid täielikud idioodid?

Ta oleks pidanud minema matkama White Mountainsi rahvusparki või ühte riigimetsadest, kus jahipidamine oli keelatud.

Kolme ja poole meetri kaugusel temast vasakul oli inimesekõrgune rahn. Kui need tüübid tulistamist ei lõpeta, peab ta varju otsima. Ta püsis madalal, korjas oma kaamera üles, ronis kiiresti rahnu taha ja püsis endiselt madalal ning surus selja vastu sakilist graniiti. Maapind oli siin märjem ja tema põlved ning istmik olid juba niisked. Külmad ja niisked tingimused tapavad. Alajahtumise tõttu suri White Mountainsis rohkem matkajaid kui ühelgi teisel põhjusel. See oli tapnud kolmkümmend aastat tagasi ka tema vanemad. Nad jäid ootamatu jäise vihma kätte ja neid mõjutas halb nähtavus. Nad kukkusid. Vigastatuna, suutmata edasi liikuda, suutmata ennast soojas hoida, polnud neil vähimatki võimalust.

Carine meenutas endale, et tal olid vahetusriided seljakotis. Toit. Vesi. Esmaabikomplekt. Liigendnuga, taskulamp, kaart, kompass, veekindlad tikud. Tema riided olid tehtud vetthülgavast materjalist, mis aitavad teda soojas hoida isegi siis, kui ta märjaks saab.

Kivirahn kaitseb teda kuulide eest.

Mets jäi vaikseks. Nii palju kui tema teadis, olid nad – või tema, kuivõrd seal võis olla ka ainult üks inimene – teel tema poole jõesängi,

et vabandust paluda ja kontrollida, kas temaga on kõik korras. Tõenäolisem oli, et nad tegid putket ja lootsid, et ta neid ei näinud.

Järgmised kolm kiiresti üksteise järel tulistatud lasku põrkasid talle varju pakkuvalt rahnult tagasi, lüües kivi küljest kama-kaid ja kilde lahti. Carine kisendas, ehmunult, frustreeritult, vihaselt. Ja nüüd ka hirmunult.

Kivikild rahnu küljest tabas teda vastu otsaesist ja tema suu klõpsatas kinni.

Püha jumal, nad *sihtisid* teda?

Kas nad püüdsid teda tappa?

Ta tõmbas ennast kerra, põlved vastu rinda, käed ümber pahklude. Veri tilkus tema laubalt randmele. Ta ei tundnud vigastusest põhjustatud valu, aga tema süda peksis ja kõrvadel oli püssipaukudest valus. Ta ei suutnud mõelda. Taas katkestasid vaikuse kiiresti üksteisele järgnevad lasud.

Kas nad laevad uuesti püsse? Tulevad teda otsima? *Mida?*

Ta püüdis oma hingamist kontrolli alla saada, lootis, et laskjad ei kuule teda. Aga mis mõtet sel oli? Nüüd, kui ta oli karjunud, pidid nad teadma, et ta on kivirahnu taga.

Nad olid seda teadnud juba enne, kui nad seda sihtisid.

Ta ei saanud jääda sinna, kus ta oli.

Madal mäehari kõrgus viieteistkümne meetri kõrgusel tema kohal. Kui ta saaks mäest üles, võiks ta teisele poole mäeharja lipsata ja peita ennast puude ning kivide vahel, otsida teed tagasi auto juurde, kutsuda politsei.

Kui tulistajad püüavad talle järgneda, siis ta vähemalt näeks neid mäeharjal.

Näeks neid ja teeks mida?

Ta tõrjus selle mõtte kõrvale. Ta mõtleb sellele hiljem. Kas ta peaks tõusma ja jooksuma? Küürutama? Või peaks ta roomama? Kõhuli üles märke kihutama? Ei mingit roomamist. Ta oleks oma oranži vestiga nagu tohutu helendav tõuk. Võtta see ära? Ei – pole aega.

Ta jätab seljakoti selga. See võib kuuli peatada või seda aeglustada...